

RESURRECTION

DE EIGENZINNIGE DEBUUTFILM VAN KRISTOF HOORNAERT

TEKST: MYRTHE WIJNANTS / STILLS UIT 'RESURRECTION'

EEN OUDE KLUIZENAAR DIE ZICH JARENLANG HEEFT AFGEZONDERD VAN DE BESCHAVING NEEMT UIT MEDELIDEN EEN JONGEMAN IN HUIS DIE HIJ HALF-NAAKT HEEFT AANGETROFFEN IN DE NATUUR. ONDANKS HET STILZWIJGEN VAN DE JONGEN, GROEIT ER EEN BAND TUSSEN DE TWEE. WANNEER OP EEN DAG DE POLITIE AANKLOPT, VERNEEMT DE OUDE MAN DAT ZIJN NIEUWE HUISGENOOT EEN MOORD OP ZIJN GEWETEN HEEFT. DAT PLAATST HEM VOOR EEN HARTVERSCHEURENDE KEUZE: WAT DOET HIJ MET DE MOORDE-NAAR IN ZIJN HUIS?

Stadsgeluiden weerklinken. Een wijd zwart-witbeeld toont twee wolkenkrabbers, afgetekend tegen een open lucht. De camera pant naar beneden. Terwijl op de achtergrond de stadsgeluiden meer en meer opgaan in een anoniem, diep dreigend gegons, aanschouwen we een ravage, achtergelaten door een aanslag die net buiten beeld gebeurd is. Wanneer we net de tijd hebben gekregen om dit alles in ons op te nemen, knipt de film abrupt weg. In de plaats komt een felle, heldere natuur, met op de achtergrond het luide gefluit van vogeltjes. De eerste vijf minuten van 'Resurrection' tonen meteen wat je mag verwachten: een sterk contemplatieve film, opvallend door zijn precieze kadrering, trage tempo en diepe thematiek.

EIGENZINNIGHEID ALS SLEUTEL TOT SUCCES

Kristof Hoornaert is als regisseur een echte autodidact. Uit passie voor film begon hij aan een opleiding Audiovisuele Kunsten in Brussel en Gent. Na een jaar filmschool werd het hem echter duidelijk dat dit niet was waar hij naar zocht. *"De cinema waar ik in geïnteresseerd ben, heeft veel minder te maken met de klassieke manier van filmmaken die je leert op de filmschool. Hierdoor voelde ik mij daar dan ook minder thuis."* Die conclusie hield Hoornaert echter niet tegen. Hij begon op eigen houtje ideeën uit te werken en te schrijven, en regisseerde zo met 'Kain', 'The Fall', en 'Empire' drie bekroonde kortfilms.

Dat Hoornaert een heel duidelijk idee heeft van de cinema die hij wel wil maken, zie je meteen aan de stijl van 'Resurrection'. Deze eigenzinnigheid vormt hem als regisseur. Zowel het tempo, de beelden als de manier waarop deze interageren met het geluid, tonen aan dat elk element wel doordacht is. Het allereerste dat opvalt is het weloverwogen camerawerk. Hoornaert houdt zijn beelden namelijk extreem lang aan. Vaak wordt een groot deel van de actie of dialoog buiten beeld gevoerd en blijft de camera tijdens die dialogen enkel op het hoofdpersonage gericht. Zo zien we niet het gesprek, maar wel de impact ervan. Een erg bewuste keuze van Hoornaert. *"Ik toon het personage, omdat ik wil zien wat er in zijn hoofd omgaat. Dat heeft met emotie te maken; ik wou geen actie-reactie montage. De montage staat los van het narratieve en heeft hier vooral te maken met het meditatieve, het kijken, denken en voelen. Het is een mentale ervaring, een meditatieve, beeldende trip waar er tijd en ruimte is voor de kijker om er zelf in te investeren en de beelden te interpreteren."* >>>

EEN FILM VAN CONTRASTEN

'Resurrection' is een film die drijft op inherente tegenstellingen. Om te beginnen is er het contrast tussen de twee hoofdpersonages. De oude man staat, als een bijna overdreven emotie-gedreven persoon, lijnrecht tegenover de jongeman, die voornamelijk instinctief handelt. Doorheen de film leren ze van elkaar; hun band groeit en uiteindelijk vindt er een catharsis plaats. Johan Leysen en Gilles De Schrijver zijn indrukwekkend als respectievelijk de kluisenaar en de jonge moordenaar. Ze lijken voor deze rollen gemaakt en weten elke emotie meesterlijk weer te geven met hun gezichtsexpressie en lichaamstaal.

Een ander contrast is dat tussen de middenbeuk van de film, en het begin en het einde. We beginnen in een grauwe stadsomgeving, maar schakelen al snel over naar een serene, natuurlijke setting. Hier speelt het verhaal zich verder volledig af, om enkel op het einde terug te keren naar een stedelijke omgeving. De enige momenten waarop we die stedelijkheid terugzien, is wanneer de politie komt opdagen, op zoek naar de moordenaar. Dit zijn opvallend genoeg ook haast de enige momenten met echte dialoog in de film, het gros ervan uit de mond van de agenten. Uit het hoofdpersonage komen op deze momenten, in confrontatie met de maatschappij, enkel weinigzeggende stopwoordjes. Zijn afkeer voor de samenleving is dan ook een belangrijk thema in de film.

Daarnaast valt ook het contrast in de audio op. Zo worden de natuurgeluiden, afhankelijk van de onderliggende sfeer van het beeld, opvallend luider of zachter. Enkele keren wordt dit scherp doorbroken door een radio die speelt. Door de verdere afwezigheid van onnatuurlijke geluiden, lijkt dit des te onwezenlijker. *"De film is niet realistisch. Het is een vervorming van de werkelijkheid, zoals schilderkunst dat is en zoals muziek ook bepaalde thema's kan uitdrukken. Door de werkelijkheid zo te vervormen kan je beter iets vertellen over de menselijke conditie. Vooral naar het einde toe kom je in een soort magisch-realistische sfeer terecht die niets meer te maken heeft met de werkelijkheid; het draait dan om de poëtische expressie van het thema."*

FILM ALS PARABEL

Thematisch gaat de film voornamelijk over de menselijke conditie en de wreedheid in de wereld. 'Resurrection' heeft iets weg van een parabel. Het hoofdpersonage kan dan ook gezien worden als een soort Christus-figuur; iemand die de pijn in de wereld ziet en hiernaar handelt. Aanvankelijk doet hij dit door zich terug te trekken uit de beschaving. Wanneer hij echter in het bos de jongeman vindt, wordt er voor hem een proces van verwerking in gang gezet. *"Er is een tragiek aan verbonden, maar het is ook een expressie van liefde naar de medemens toe. Zijn acties willen ook zeggen dat hij zich uiteindelijk kan verzoenen, niet enkel met de moordenaar, maar ook met de mensheid."*

In essentie is 'Resurrection' een poëtisch audiovisueel kunstwerk. De film spreekt je op een emotioneel niveau aan; je herkent jezelf in hun menselijkheid en voelt met hen mee. Verder stelt de film een aantal prangende vragen over onze maatschappij, over het menselijk handelen en de menselijke natuur. Hoe moeten wij als mens omgaan met de slechte dingen om ons heen? Op zijn eigen manier biedt de film zelfs een antwoord. Of dit het juiste is moet je voor jezelf beslissen. •

'Resurrection' loopt vanaf 10 januari in de zalen. Verdere info via www.kristofhoornaert.com.